

‘Niets is vanzelfsprekend meer’

In een reclamespot van het Revalidatiefonds was de afgelopen maanden een fris ogende en stevig gebouwde man te zien, die leerde lopen met behulp van een grote looprobot- de Lokomat. Paul Boeren is zijn naam, een internationaal zakenman die werd getroffen door een incomplete dwarslaesie. Maandenlang vocht hij voor zijn herstel bij de Sint Maartenskliniek. ‘Ik kan niet accepteren dat het niet beter wordt dan dit.’

Paul Boeren leverde jarenlang topprestaties als commercieel verantwoordelijke van een groot farmaceutisch bedrijf. Met elf landen onder zijn hoede zat hij minstens vier keer per week in het vliegtuig en was hij veel van huis. Zijn weekenden gingen op aan sport en zijn gezin. ‘Een dynamisch geheel, dat alleen maar kon bestaan onder de voorwaarde dat ik gezond was.’

Alarm

In december 2008 werd Boeren in zijn auto met grote snelheid van achteren aangereden. De schade was vooral materieel, beide bestuurders leken er ongeschonden vanaf gekomen te zijn en het voorval werd al snel vergeten. Maar in de zomer van 2009 kwamen er klachten. Boeren kreeg rugpijn, die soms zo hevig werd dat hij bijna niet meer kon lopen. Aanvankelijk maakte hij zich weinig zorgen. Maar toen de pijn steeds eerder op de dag kwam opzetten, liet hij zich onderzoeken door een goede vriend, fysiotherapeut van beroep. Die schrok van wat hij aantrof en sloeg alarm.

Hernia

De orthopedisch chirurg in het ziekenhuis constateerde een hernia in de tussenwervelschijven, ter hoogte van zijn borst. Dat komt niet vaak voor, maar kon volgens de specialist goed geopereerd worden. Boeren was blij dat het probleem opgelost werd. ‘Hup-tee, dacht ik. Ik maakte me meer zorgen om mijn bedrijf.’ Maar toen hij na de operatie wakker werd, voelde hij tot zijn grote schrik zijn lichaam niet meer. ‘Ik ben goed genoeg op de hoogte van de medische praktijk om te weten dat het mis was.’

Foute boel

Half slapend, maar ook half in paniek werd Boeren teruggereden naar de afdeling. Daar kreeg hij al snel bezoek van de chirurg. ‘Die wist dat het fout was gegaan’, vertelt Boeren. ‘Hij had iets heel anders aangetroffen dan hij had verwacht.’ Boeren bleek een cyste te hebben gehad naast zijn ruggenmerg, waar zoveel spanning op stond dat deze was gesprongen toen de chirurg hem aanraakte. Dat veroorzaakte waarschijnlijk zoveel druk op zijn ruggenmerg dat er zenuwbeschadiging optrad. De chirurg had weinig meer kunnen doen dan schoonmaken. Hoe de cyste er had kunnen komen, was toen nog niet duidelijk.

Roes

De eerste anderhalve week, waarin Boeren nauwelijks gevoel terugkreeg, ging voor hem in een roes voorbij. ‘Er verandert ineens zoveel. Ik kon niet helder denken, bevond me op onbekend terrein.’ Langzaam maar zeker begon de term ‘dwarslaesie’ tot hem door te dringen. Boos was hij nog niet, wel verdrietig. ‘Je denkt niet dat zo iets jou kan overkomen.’

‘Ik moet accepteren dat het niet veel beter wordt dan dit.’

Maar beetje bij beetje trad er verbetering op. Hij kon zijn tenen bewegen en kwam zelfs een paar seconden tot staan. Al snel besloot hij dat hij weer wilde lopen. ‘Ik had toen nog voor ogen dat ik weer halve marathons zou gaan rennen.’

Overwinningen

Na vier weken ziekenhuis begon Boeren met revalideren bij de Maartenskliniek. Zijn revalidatieperiode noemt hij ‘een proces waarin hij continu aan overwinningen heeft gewerkt’. Hij werd begeleid door een multidisciplinair team en bepaalde grotendeels zelf

zijn behandeldoelen. Boeren noemt zijn behandeling uniek. ‘Ze zijn er hier meester in om je uit te dagen en nieuwe dingen aan te bieden, waardoor je steeds weer een nieuwe stap kunt maken.’

Boeren leerde weer lopen met behulp van de Lokomat: een grote robot die het lichaam als het ware voortdoet hoe het moet bewegen. Inmiddels loopt hij korte stukjes ongesteund, maar zijn krukken of zijn rolstoel zijn nooit ver weg. Dat is moeilijk te accepteren voor Boeren. ‘Omdat de dwarslaesie nu meer dan zes maanden geleden is, gaat het herstel langzamer. Ik zal moeten accepteren dat het niet veel beter meer wordt dan dit. Maar dat voelt soms als opgeven, en dat kan ik nog niet’, zegt hij. ‘Al ben ik me ook steeds bewuster van wat reëel is. Die halve marathon zit er echt niet meer in.’

Oorzaak

Onderzoek heeft inmiddels uitgewezen dat het weefsel dat de chirurg aantrof in zijn rug, weefsel was van zijn tussenwervelschijf. Die is beschadigd geraakt tijdens het auto-ongeluk. Dat beschadigde deel is waarschijnlijk ingekapseld en oefende enorme druk uit op zijn zenuwbanden. Deze druk werd nog hoger toen de cyste open sprong, zodat er zenuwbeschadiging optrad. ●

Activiteitenbegeleiding

Boeren heeft het als uniek ervaren dat er door zoveel mensen zo lang is gewerkt aan zijn herstel. ‘Vergelijk het maar met topsport.’ Maar een speciale onderscheiding zou hij toch uit willen reiken aan de activiteitenbegeleiding, een volgens hem ‘ondergewaardeerde discipline’. ‘Alles in je behandeling is erop gericht om de schade te herstellen,’ licht hij toe. ‘Dat is frustrerend, want dat lukt nooit helemaal. De activiteitenbegeleiding voegt juist iets toe. Ik dacht bijvoorbeeld nooit dat ik creatief was, maar ik ben nu gaan schilderen. En daar ga ik thuis mee door. Ik heb ontdekt dat er meer is in het leven dan alleen dat wat ik niet meer kan.’